

31984L0450

L 250/17

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

19.9.1984

DIRECTIVA CONSILIULUI
din 10 septembrie 1984
de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative din statele membre cu privire la
publicitatea înșelătoare

(84/450/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 100,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Adunării ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât există mari neconcordanțe între legislațiile în vigoare în prezent în statele membre în materie de publicitate înșelătoare; întrucât publicitatea depășește frontierele statelor membre, având, în consecință, efect direct asupra realizării și funcționării pieței comune;

întrucât publicitatea înșelătoare poate duce la denaturarea concurenței în cadrul pieței comune;

întrucât publicitatea, indiferent dacă determină sau nu încheierea unui contract, afectează situația economică a consumatorilor;

întrucât publicitatea înșelătoare poate determina consumatorul să ia hotărâri care îi pot aduce prejudicii în momentul achiziționării de bunuri sau al utilizării de servicii, iar neconcordanțele dintre legislațiile statelor membre nu numai că pot conduce, în numeroase cazuri, la o protecție insuficientă a consumatorului, dar împiedică totodată realizarea de campanii publicitare în afara granițelor naționale, afectând prin aceasta libera circulație a mărfurilor și a serviciilor;

întrucât al doilea program al Comunității Economice Europene pentru o politică de protecție și informare a consumatorului ⁽⁴⁾ prevede măsuri corespunzătoare pentru protecția consumatorului împotriva publicității neloiale și înșelătoare;

întrucât este în interesul publicului în general, precum și în cel al consumatorilor și al tuturor celor care se află în concurență unii cu ceilalți în desfășurarea unei activități comerciale, industriale, artizanale sau liberale în cadrul pieței comune, să se realizeze, în primul rând, armonizarea dispozițiilor de drept intern în materie de protecție împotriva publicității înșelătoare și, în al doilea rând, în măsura în care este necesar, trebuie să se analizeze publicitatea comparativă, pe baza propunerilor corespunzătoare ale Comisiei;

întrucât ar trebui să se stabilească în acest scop criterii minime și obiective pentru a determina dacă publicitatea este înșelătoare sau nu;

întrucât dispozițiile legale care trebuie să fie adoptate de statele membre împotriva publicității înșelătoare trebuie să fie adecvate și eficiente;

⁽¹⁾ JO C 70, 21.3.1978, p. 4.

⁽²⁾ JO C 140, 5.6.1979, p. 23.

⁽³⁾ JO C 171, 9.7.1979, p. 43.

⁽⁴⁾ JO C 133, 3.6.1981, p. 1.

întrucât persoanele sau organizațiile considerate, conform legislației interne, ca având un interes legitim în materie trebuie să aibă posibilitatea de a iniția proceduri împotriva publicității înșelătoare, fie în instanță, fie în fața unui organ administrativ care are competența de a hotărî cu privire la plângeri sau de a iniția proceduri judiciare corespunzătoare;

întrucât ar trebui ca fiecare stat membru să aibă posibilitatea, dacă este necesar, să abilitizeze instanțele judecătorești sau autoritățile administrative să solicite inițierea de proceduri înainte de a recurge la alte căi stabilite pentru soluționarea plângerilor;

întrucât instanțele judecătorești sau organele administrative trebuie să aibă puterea de a ordona sau obține încetarea publicității înșelătoare;

întrucât, în anumite cazuri, este preferabilă interzicerea publicității înșelătoare chiar înaintea publicării acesteia; întrucât, cu toate acestea, aceasta nu implică sub nici o formă obligativitatea statelor membre de a institui norme care să prevadă controlul prealabil sistematic al publicității;

întrucât este necesar să se prevadă proceduri accelerate conform cărora pot fi luate măsuri cu efect provizoriu sau definitiv;

întrucât poate fi de dorit ordonarea publicării deciziilor luate de instanțele judecătorești sau de organele administrative sau a declarațiilor corective pentru eliminarea efectelor persistente ale publicității înșelătoare;

întrucât organele administrative trebuie să fie imparțiale și exercitarea puterilor lor trebuie să poată face obiectul unei căi de atac juridice;

întrucât controalele voluntare exercitate de organisme autonome pentru eliminarea publicității înșelătoare pot evita recurgerea la o acțiune administrativă sau judiciară și ar trebui, prin urmare, încurajate;

întrucât persoana care publică reclama trebuie să poată dovedi, prin mijloace corespunzătoare, precizia materială a datelor factuale conținute de reclamă și poate fi solicitată, în anumite cazuri, să facă dovada la cererea instanței judecătorești sau a autorității administrative;

întrucât prezenta directivă nu trebuie să împiedice menținerea sau adoptarea de către statele membre a unor dispoziții privind asigurarea unei protecții sporite a consumatorilor, a persoanelor care desfășoară o activitate comercială, industrială, artizanală sau liberală, precum și a populației în general,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Prezenta directivă are ca obiect protecția consumatorului și a persoanelor care desfășoară o activitate comercială sau o afacere sau care exercită o meserie sau profesie, precum și interesele

populației în general împotriva publicității înșelătoare și consecințelor neloiale.

Articolul 2

În sensul prezentei directive, se înțelege prin:

1. publicitate: orice formă de comunicare realizată în cadrul unei activități comerciale, industriale, artizanale sau liberale în scopul promovării furnizării de bunuri sau servicii, inclusiv bunurile imobile, drepturile și obligațiile;
2. publicitate înșelătoare: orice formă de publicitate care, în orice mod, inclusiv prezentarea, induce în eroare sau poate induce în eroare persoanele cărora li se adresează sau asupra cărora are efect și care, datorită caracterului înșelător, poate afecta comportamentul economic al acestora sau care, din aceste motive, aduce atingere sau poate aduce atingere unui concurent;
3. persoană: orice persoană fizică sau juridică.

Articolul 3

În vederea determinării caracterului înșelător al publicității, trebuie să se ia în considerare toate aspectele acesteia, în special orice informație conținută de aceasta referitoare la:

- (a) caracteristicile bunurilor sau serviciilor, cum ar fi disponibilitatea, natura, executarea, compoziția, modul de fabricare și data fabricării sau prestării, dacă acestea corespund scopului, utilizările, cantitatea, specificațiile, originea geografică sau comercială sau rezultatele așteptate ca urmare a utilizării acestora sau rezultatele și caracteristicile esențiale ale testelor sau controalelor efectuate asupra bunurilor sau serviciilor;
- (b) prețul sau modul în care este calculat prețul și condițiile în care se furnizează mărfurile sau se prestează serviciile;
- (c) natura, calitățile și drepturile persoanei care publică reclama, cum ar fi identitatea și activele sale, calificările și deținerea drepturilor de proprietate industrială, comercială sau intelectuală sau premiile și distincțiile sale.

Articolul 4

- (1) Statele membre se asigură de existența mijloacelor adecvate și eficiente pentru controlul publicității înșelătoare, în interesul consumatorilor, precum și al concurenților și al populației în general.

Aceste mijloace includ dispozițiile legale conform cărora persoanele sau organizațiile considerate, în temeiul legislației interne, ca având un interes legitim în interzicerea publicității înșelătoare, pot:

- (a) acționa în justiție împotriva acestui tip de publicitate și/sau
- (b) aduce acest tip de publicitate în fața unui organ administrativ competent care fie să hotărască asupra plângerilor, fie să inițieze procedurile judiciare corespunzătoare.

Fiecărui stat membru îi revine rolul de a hotărî care dintre aceste proceduri va fi reținută și dacă este necesar ca instanțele judecătorești sau organele administrative să fie abilitate să solicite recurgera în prealabil la alte căi stabilite pentru a soluționa plângerile, inclusiv cele menționate la articolul 5.

(2) În cadrul dispozițiilor legale prevăzute la alineatul (1), statele membre conferă instanțelor judecătorești sau organelor administrative competențe care le abilitază, în cazurile în care consideră necesare astfel de măsuri, luând în considerare toate interesele implicate, în special interesul general:

- să ordone încetarea unei publicități înșelătoare sau să inițieze procedurile judiciare necesare pentru a ordona încetarea acesteia sau
- atunci când reclama înșelătoare nu a fost publicată încă, dar publicarea este iminentă, să hotărască interzicerea acesteia sau să inițieze procedurile legale necesare pentru a obține o hotărâre de interzicere a publicării acesteia,

chiar fără a aduce probe privind pierderea sau prejudiciului real sau a intenției sau neglijenței din partea persoanei care publică reclama.

Statele membre prevăd, de asemenea, că măsurile prevăzute la primul paragraf pot fi luate în cazul unei proceduri accelerate:

- fie cu efect provizoriu;
- fie cu efect definitiv,

în sensul că îi revine fiecărui stat membru rolul de a hotărî alegerea uneia dintre cele două opțiuni.

De asemenea, statele membre pot conferi instanțelor judecătorești sau organelor administrative competențe care să le permită, în vederea eliminării efectelor persistente ale publicității înșelătoare, a cărei încetare a fost ordonată prin hotărâre irevocabilă:

- să solicite publicarea acestei decizii în întregime sau parțial și într-o formă pe care o consideră adecvată;
- să solicite, de asemenea, publicarea unei declarații corective.

(3) Organele administrative prevăzute la alineatul (1) trebuie:

- (a) să aibă o componență care să nu pună sub semnul întrebării caracterul său imparțial;
- (b) să aibă competențe adecvate, atunci când hotărâsc asupra plângerilor, pentru a monitoriza și a pune în aplicare în mod eficient respectarea deciziilor lor;
- (c) să își motiveze, în principiu, deciziile.

Atunci când competențele prevăzute la alineatul (2) sunt exercitate exclusiv de către un organ administrativ, deciziile trebuie motivate în toate cazurile. De asemenea, în acest caz, trebuie prevăzute proceduri prin care exercitarea improprie sau neîntemeiată a competențelor organului administrativ sau orice încălcare improprie sau neîntemeiată a competențelor menționate pot face obiectul unei căi de atac judiciare.

Articolul 5

Prezenta directivă nu exclude controlul voluntar al publicității înșelătoare realizat de organisme autonome și recurgera la aceste organisme de către persoane sau organizații prevăzute la articolul 4, în cazul în care procedurile în fața unor astfel de organisme sunt complementare procedurilor din instanța judecătorească sau administrativă prevăzute la articolul menționat.

Articolul 6

Statele membre conferă instanțelor judecătorești sau autorităților administrative competențe care le permit, în cadrul procedurilor civile sau administrative prevăzute la articolul 4:

- (a) să solicite persoanei care publică reclama prezentarea dovezilor privind precizia materială a datelor factuale conținute de reclamă, în cazul în care, având în vedere interesele legitime ale persoanei care publică reclama și ale oricărei altei părți implicate în proceduri, această cerință pare adecvată, având în vedere circumstanțele cazului în speță și
- (b) să considere datele factuale ca fiind inexacte, în cazul în care dovezile solicitate în conformitate cu litera (a) nu sunt prezentate sau sunt considerate insuficiente de către instanță sau organul administrativ.

Articolul 7

Prezenta directivă nu împiedică menținerea sau adoptarea de către statele membre a dispozițiilor privind asigurarea unei protecții sporite a consumatorilor, a persoanelor care desfășoară o activitate comercială, industrială, artizanală sau liberală, precum și a populației în general.

Articolul 8

Statele membre pun în aplicare măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 octombrie 1986. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Comisiei îi sunt comunicate de statele membre textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 9

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 10 septembrie 1984.

Pentru Consiliu

Președintele

P. O'TOOLE
